

Voorwoord

Toen ik in september 2003 weer thuiskwam na een operatie aan het bekken, was ik eerst niet in staat om meer te doen dan met veel inspanning voor mezelf zorgen.

Er was een bed in de huiskamer gezet, en het heeft twee weken geduurd voordat ik überhaupt de trap op kon - met krukken -. Daarna werd het oefenen en met krukken rommelen in huis. Na ongeveer 4 weken kwam daar verandering in en mocht ik korte tochtjes op twee krukken buiten gaan maken. Na enige training verdween een kruk en kon ik rondlopen met de andere.

Mijn bewegingsvrijheid was echter beperkt tot de buurt omdat teveel lopen te belastend zou zijn voor het bekken, en fietsen ook nog niet op het programma stond. In de buurt waar ik woon - Z te O - kennen veel mensen je goed, van gezicht of via roddelkanalen.

Wat mij –alleen en met hen- overkwam ben ik gaan rondmailen aan bekenden als een soort ontspanning. Hieronder volgt daarvan het verzamelde werk.

Inhoudsopgave

De fysiotherapeute komt helpen
De aanloop
Met zo'n egel heb je wat te doen
Quality Tijd
Schoonmaakwoede
Mijn buurmeisje heeft een dubbele lach
Therapieperikelen
Hondencultuur
Vlaai halen van Frans Bauer kwaliteit
Nostalgie
Zondag
Wat is wijsheid?
Boomspiegeldag
De ouderen aan de beurt
Vorrangsregels
Showtime
Shoppen
St Caecilia
Poepkolder
Goed doen
Een 'hoegaathetmetje' vrije tocht'
De kastanjeboom
Stadse promenade
Nooit op zondag werken
Op fietse (krukke)
Sinterkerst
Sinterklaasdag en vrijdag marktdag
Buurtsuupinformatie
Krukloze perspectieven
Krukloos
Epiloog
Los

De fysiotherapeute komt helpen.

Zij stond op de eerste maandag na de operatie op de stoep. Gelukkig was Anne thuis, dus die kon open doen. Het bleek een aardig mens, en gelukkig voor mij bijgeschoold bij het Spine and Joint Centre, zodat ze goede oefeningen kende. Het werden die eerste keren niet meer dan oefeningen op het bed, en in de gang laten zien wat ik met krukken deed.

Allereerst moest ik weer leren de juiste kruk met het juiste been vooruit te zetten. Dat lijkt simpel, maar wordt het pas als je het een tijdje doet. Mijn medekrukgenoten herkennen de problemen. Ik hing trots in mijn krukken, tenminste in staat om rechtop te bewegen. Vervolgens liet ze me mijn loopje maken in de gang. In stilte keurde zij deze dappere pogingen af. 'Je zet je rechtervoet wel erg snel neer. We gaan zorgen dat je je hak eerst neerzet en dan goed afrolt. Daar heb ik wat oefeningen voor die we op bed kunnen doen. Als we dat niet doen moeten we dat later allemaal corrigeren en dat is moeilijker.' Dus waren we weer terug op het bed.

Over de fitnesses van het met krukken de trap op gaan kregen we het pas 2 weken later. 'Oefening baart kunst' dacht ik, en liep met twee krukken richting trap. Mis dus: dat doen we namelijk met een kruk. 'Als je naar boven gaat zet je je goede rechterbeen op de traptrede, en vervolgens zet je je rechterkruk en het slechte linkerbeen erbij.' Toen we boven waren werd er verplicht gerust. 'Als je naar beneden gaat zet je je rechterkruk en het slechte linkerbeen eerst neer, en daarna trek je je rechterbeen erbij.' Dat leek allemaal makkelijk, maar het duurde toch even, voordat ik dit zonder problemen deed. Een keer per dag deze kunst oefenen was even voldoende.

Zodra ik naar buiten mocht en de trede bij de voordeur af moest, kwam de grote verwarring over mij. Terwijl ik mijn hersenen pijnigde over welk been nu eerst moest, zei de stem naast mij: 'niet denken, maar doen'. Ik deed, en deed het fout.

Zo zou het nog een aantal keren gaan. Maar ik had mijn recht op wandeling gekregen. Vooral nog in de straat met twee krukken. Daar kwamen de 'stoep op stoep af situaties' dan ineens genadeloos op me af. Even nonchalant, snel en gemakkelijk doorlopen kan niet, want er is namelijk sprake van een verhoogde, dan wel verlaagde situatie: hoe je die zwierig met kruk neemt, is me tot op heden nog niet duidelijk. Maar vanaf dat moment keek ik met mijn hoofd vooruit in het gezicht van de buurmedemens. De eerste tijd liep ik, beschermd door de fysiotherapeute aan mijn zij. Er werd verbaasd gekeken, en geroepen van 'Het gaat goed hè?' Ook al zie je groen van inspanning en frustratie, de medelevende medemens zal dat vol verve blijven roepen.

Over deze vaak hartverwarmende ervaringen wil ik u hieronder op de hoogte houden.

De aanloop

Zoals jullie nu weten zit ik opgesloten in deze keurige, erg vriendelijk wijk, vol mensen, die, als je met een stok buiten loopt, een praatje willen maken. Dat is me in het verleden veel gebeurd, en ik wil me ertegen wapenen door mijn gal te spuien. Ik ben niet meer onbevooroordeeld.

De eerste solowandeling op twee krukken was het raak. Een moeder met twee k(eutelige)..hondjes klampte me aan, en had het binnen de kortste keren over haar heup, die ze bijna had gebroken.. Of ik soms een nieuwe heup had? Een andere mevrouw, die binnen onze wijk een bepaalde functie vervuld en daarom door mij 'de vrije nieuwsgaring' is gedoopt, keek vertwijfeld om zich heen. Ze durfde me niet meer aan te spreken. Die heb ik goed getraind; sinds ze me in het zwembad vroeg of ik het litteken misschien kon showen, ben ik niet meer beleefd. Een verre buurvrouw wist me te vertellen dat haar elleboog fout zat, en talloze mensen vroegen, echt vriendelijk bedoeld, hoe het met me ging.

Dat leverde een bult energie op die ik ventileerde in zoekacties op het welbekende marktplaats.nl. Wat ik allemaal te koop zie!! Een cornet, en...(toch wel heel erg jammer dat ik die niet heb gekocht), zo'n Australisch zoemding, van berenklauwen hout. Maar...absoluut niet meer giftig, want goed ingepakt. Leek me wat voor een cadeautje. Ooit stond een student het ding te demonstreren voor de V&D, met op een bordje de tekst: 'Ik houd op, als u geld geeft.' Ik heb hem wat gegeven.

Ondertussen moet ik niet teveel meer snuffelen op de marktplaats. Ik stap toch maar de wijde wereld van Z in om daarna deze verhaaltjes op te klieren. Heet van de naald...

Met zo'n egel heb je wat te doen.

Vandaag houd ik jullie op de hoogte van een goede daad (tenminste, dat hopen we en houden we vol), te weten, het redden van het leven van een egel.

Op mijn te doen gebruikelijke oefenrondje in onze lieftallige en van groen voorziene wijk St O, liep op de stoep, alsof dat de normaalste zaak van de wereld was, een egel. Hij of zij, dat weet je dan weer niet, oefende voor hond. Liep langs een goot, tilde de achterpoot op, en deed alsof hij/zij, (voortaan spreken we van zij, ze had nogal een zijige achterkant), moest plassen.

Ik zette de walkman stil, middel tegen al te opdringerige vragen voor de minder valide medemens met kruk, en riep tegen een voorbij fietsende buurvrouw; 'egel!!!!'. Zij stopte acuut overtuigd van de noodzakelijkheid iets te ondernemen. Gezamenlijk hebben wij overlegd over de overlevingskansen van deze egel. Via die stoep kon ze alleen overleven als we haar de verkeersregels in kort bestek konden uitleggen. Bijvoorbeeld, dat ze misschien, als ze overstak, wellicht ergens nog voorrang kon claimen, als zijnde minder valide, belangwekkende, oversteekster, zoals dat natuurlijk ook voor mij geldt. Maar dat dat nog niet wilde zeggen, dat ze die dan ook kreeg. En dat die kans in haar geval toch erg miniem was, gezien de beperkte visuele mogelijkheden van een aantal Z-naren, en de gewenning om als bestuurder van een voiture eerder vooruit, dan naar omlaag te kijken. Bovendien is, wát bestuurt binnen Z ook nogal eens boven de 80.

Na dit werkoverleg waarbij wij alle opties hebben bekeken, heeft de buurv de egel in een plastic zak gelokt en op een erf met veel groen uitgelaten. Daar liep ze ineens geroutineerd naar omlaag alsof ze een mannetje rook. We hebben haar nog even bestraffend toegesproken, omdat ze

sowieso hoorde te slapen, en onszelf op de schouders geklopt
vanwege onze goede daad.

Werkelijk in Z is veel te doen daar binnen dat winterse
groen!!!!

Quality tijd.

Vandaag geen helden dan wel goede daden. Het is Zondagmiddag 3 uur en mijn kruk en ik begeven ons naar de onderkant van de heuvel.

We verzeilen in een colonne ouders met kinderwagens. Blijkbaar het uurtje waarop jeugdig Nederland uitgelaten wordt. De hectiek van die gezinnen heb ik al lang achter me gelaten. Mijn kruk en ik lopen nu in het Zandvoort van O. Gelukkig hebben ze hier nog geen frietententen neergezet.

De natuur staat er verschrikkelijk mooi bij: bruine velden met aan de bovenkant een roodgele bladerenrand gedoneerd door de omringende bomen(dankuwel), en kleine frisse groen sprietjes, die proberen te groeien aan de kant waar ik loop. Het midden blijft braak liggen. Je zou er romantisch van worden. Met Bruch aan mijn oren, probaat middel tegen colonnegeweld, kijk ik, stilstaand op de plek die ik net kan bereiken -op geleide van de pijn -, naar al dat moois in het rode, groene, gele bruine, herfstige landschap. En vergeet de colonne die langs me loopt.

Ik kom oude bekenden tegen: Annelies, de kleuterjuf van Tessa met man. Ze ziet me lopen en glimlacht slechts. Zo kan het ook denk ik. Je hoeft niet persé te vragen hoe het gaat, maar knikken en toelachen kan ook. Die blij van herkenning is genoeg. Warm mens. Ik loop terug de wijk in.

Op de kruising van mijn straat lopen twee heren, waarvan een breed grijnzend. Zijn lippen vormen een hallo. Als ik dichterbij kom zie ik dat het ' kleine' Peter is met zijn vriend. Peter is een collega van eega Peter, die het bijvoeglijk naamwoord 'kleine' te danken heeft aan het feit dat ze met 2 Petersen zijn. Mijn Peter bedacht hoe hij van zijn oudste rechten gebruik kon maken. En hij is toevallig groter. Kleine Peter zegt: 'Je loopt alweer!!!' en kijkt er tevreden bij. Een tweede keer: zo kan het dus ook. Ze blijken op zoek naar een huis, maar die zijn hier te duur. Ze vinden de wijk zo lekker rustig. Ik kan dat beamen, maar vermeld erbij dat wel iedereen je kent, en dat ik

Anne adviseer zo af en toe haar zus in Amsterdam te bezoeken (want daar is het te doen).

Tevreden met mijn wandeloefening, zak ik weer op mijn ligbed. Wellicht maak ik binnenkort een herfstig kunstwerk.

Schoonmaakwoede

Het was weer zover. Gewapend met kruk, girootje en verjaardagskaart om vast bij een jarige in de bus te gooien, ging ik op pad. Arm met jas door de krukbovenkant, geefend het afstapje nemen, en jawel op weg. En omdat ik ook geld moest pinnen, richting winkelweg. Ik sla de hoek om bij de school, en een allesdoordringende geur van soep komt mijn reukorgaan binnen.

Het is blijkbaar weer 'de tijd': de schoolkinderen maken soep. Traditiegetrouw van de spullen die uit de moestuintjes komen, maar, bij gebrek aan die spullen, van alles, wat binnenkomt. De kinderen zeuren bij hun ouders om lettertjesvermicelli en wortel en echte gehaktballetjes en alles wat zij lekker vinden. Het resultaat is navenant: veel letter, weinig groenten, maar smullen !!!!! Gedurende 30 meter waan ik me in een horecabedrijf. Daarna worden mijn reukpapillen weer getrakteerd op de gewone Z-se geuren waarover ik nu eens niet uit zal wijden.

Halverwege de straat, - ik maak me ondertussen al ongerust over het feit dat ik nog niemand ben tegengekomen-, draait buurvrouw Melanie, ex- wethouder en hernieuwd medeator, in haar limousine de straat in. Zij heeft een zwierig voorkomen, met een bijna altijd olijk staand gezicht, waardoor je verwacht dat er iets gaat gebeuren, wat opzien baart. In haar ene hand houdt zij een mobiele telefoon.

Omdat ze mij ziet, onderbreekt ze het gesprek, en met de mobiele hand wordt gezwaaid. Ik moet erom lachen. Het mens aan de andere kant van de lijn moet haar kennen.., en anders leert die haar nu wel kennen.

Een paar dagen geleden kwam ik haar in een vlammend rode jas tegen in de buurtdrogist/apotheek, alwaar ik paracetamol en pepernoten zocht. Ze keek me stralend aan, zag de kruk en zei: 'gelukkig je bent geopereerd. Zitten alle schroeven weer vast? Mooi, ik ga schoonmaken. Kijk maar!' Ze

wees naar een verontrustend volle zak met spullen die op de toonbank staat. 'En ze hebben hier allemaal fijne spulletjes!' 'Nou, dan blijf ik nog even bij je uit de buurt,' zeg ik.

Een klaterende lach vulde de zaak zodanig dat de apotheker zelf even nonchalant door de winkel wandelt.. Om toch ook iets gedaan te hebben zeg ik: 'wij hebben de gordijnen gewassen.' Haar expressieve gezicht verschoot alweer en ze keek verlekkerd spijtig richting schoonmaakmiddelen. 'O ja, daar hebben ze hier ook zo iets goeds voor!' 'Te laat!!!' riep ik.

Ondertussen vroeg ze of ik de overbuurvrouw nog had gesproken. Indirect weet ik via wijk kanalen dat haar man erg ziek is. Dat vertelde ik Melanie, en ook, dat ik hen niet zomaar wil aanspreken. Wie weet vind zij dat wel niet leuk. Even gedecideerd als altijd zei ze: 'dan zegt ze dat wel.'

Terwijl ik haar in die wagen voorbij zie gaan moet ik er weer aan terugdenken. Ik heb de dag daarna een kaartje in de brievenbus van de overburen gestopt, denkend aan de hoeveelheid mensen die allemaal, goedbedoeld, aan mij vragen hoe het met mij gaat. Maar of dat de juiste manier is? Is die er wel? Wellicht worden mijn lezers creatief en starten we een discussie.

Mijn giro wordt gepost, het geld gepind en de verjaardagskaart bereikt zijn bestemming ook. En ik? Ik loop langs de 'Lasertechniek tegen roken' (nooit eerder opgevallen), eenzelfde weg terug. Alleen 'hoi' roepend tegen fietsende bekenden.

Mijn buurmeisje heeft een dubbele lach

Mijn buurmeisje van krap een heeft een dubbele lach. Haar gezichtje lacht al van zichzelf, maar als ze iets ondeugends wil doen komt er nog een eigen lachje overheen. Fascinerend en betoverend. Ik ga plat als ik dat zie. En dat overkwam me toen ik, ik geef het toe, met kruk en ramenlapper op stok, mijn raam rijkelijk bevochtigde met water.

Het was weer een zonnige dag, en dus zagen die ramen er abominabel vies uit. De zon scheen er natuurlijk overheen. In plaats van zich te beperken tot de bovenkant van herfstachtig rode en gele bomen. Zo mooi, met die zonnegloed erop en dan die al kale takken eronder. Maar nee, mijn raam dus ook. Elke dag weer. Dat was te veel. Ook voor een krukkende dame.

Op de arm van haar moeder bracht mijn buurmeisje mij haar ode. En daarmee luidde zij een kinderdag in. Op mijn gebruikelijke rondje bleek de buurt weer veranderd: de school werd bezet door saxofonerende jeugd. De harmonie huurt daar lesruimte. In gedachte ging ik de leerlingen af. Wie zou er les krijgen? Wiens geluid was dit? Meike?

Daarna zag ik een schilder op een ladder. Ik bestudeerde hem aandachtig, zo vanzelfsprekend als hij daar op die ladder stond. Ik bedacht dat Gerhard Nijhof dit bedoelde. Dat als je ziek bent, je niet het contact met collega's het meest mist, maar de vluchtige contacten met allerlei mensen op straat en in winkels. Ik ben er nog steeds niet uit. Maar het geeft wel een dimensie extra.

Al lopend kwam er een man voorbij met een haan ,op een skateboard vastgezet achter op zijn fiets. Het is de 11^e van de 11^e in het Limburgse land, zodoende. De wind bracht af en toe flarden van geluid van feestvierende carnavalseizoenopeners. Die zaten in de stad. Daar ging die man vast naartoe.

Maar kinderen die alles altijd als vrij gewoon accepteren, maakten mijn dag. Ze kijken even naar iets nieuws, en gaan daarna door. Ik kwam ze tegen, terwijl ik om de hoek van de winkelstraat ging. 'Hoi' zei een meisje dat ik van uit de buurt

ken, terwijl ze wel met haar ogen langs de kruk gleed, maar het gewoon te druk had om meer dan ' hoi' te zeggen. Ze waren met krijt de staart aan het bekliederen. 'Waarvan ken jij die mevrouw?' , hoorde ik haar vriendinnetje zeggen, gewoon doortekenend, toen ik voorbij was. Want als kind zijnde ga je gewoon door met wat je doet. Dat is hoofdzaak. Daarna gaat het gesprek al snel weer over wat anders. Geweldig.

Ik liep verder via het huis van de jarige, en leverde een cadeau af. Dronk een glas op zijn gezondheid, terwijl hij zelf zijn eerste rijles volgde, en ging gelouterd door deze dagervaringen terug naar mijn ligbed.

Therapieperikelen

Zo, daar gaan we weer. Dit keer een vroeg verhaal: ik ging met mijn kruk op ware gympen naar de fysiotherapie op de winkelstraat. Die gympen bleken een foutje: geen instappers, en zo'n peut vindt het heerlijk om toe te zien hoe je je in en uit schoenen worstelt, als je, na de staande oefeningen, liggend doorgaat. Dan moeten de schoenen namelijk uit- en weer aan.

Het beloofde weer een mooie dag te worden. De dauw hing nog in de straat. Ik kan het dan niet laten om er terug in te kijken. Fraai sfeerbeeld.

De school was nu een school met meesters en juffen en haastige ouders. Op de heenweg zie ik een balkensjouwer in het twee onder een kap huis, dat heel lang, veel te duur, te koop heeft gestaan. De gipswandjes en het isolatiemateriaal liggen voor de deur: er komt een nieuwe sfeer in het huis. We wachten op het moment dat de container voor de deur wordt geplaatst en het rigoureuze breken begint.

Ik maak een langere wandeling met therapeutische onderbreking. Sta op een wiebelbal en strek benen, loop over een streep (ik heb gisteren toch echt maar een glas wijn op), en wikkel mijn voet goed af. Krijg veel technische tips waar ik ook om vraag; dubbel kruisdingen en verkeerde houdingen van studenten, die ik natuurlijk ook bezit, en waardoor je bovenrug - en nek te zwaar belast worden...

Ik had toch operazangeres moeten worden. Ik vertel niet bij welk programma ik dit heb gehoord, maar de interviewer vroeg aan de zangeres hoe het toch kwam, dat operazangeressen meest zo 'n goed geschapen voorgevel hadden. Het antwoord was, dat dat kwam omdat ze de borstkas moesten uitzetten en aan de houding werken, in verband met volume.

Dat volume (van de stem dan hè) heb ik al, maar als ik nu veel oefen krijg ik vast nog meer volume en lopen mijn kinderen echt van me weg. Wat is wijsheid... Zij houden erg veel van me, vooral als ik weer eens boeiende liederen vertolk.

Ik schrijf alle oefeningen in mijn oefenschriftje op en beloof te oefenen. Omdat de fysiotherapeute me aanriep om als doel van de wandelingen bij hen langs te komen, omdat zij een goede wiebelbal hebben en ik niet, racen mijn kruk en ik naar de kringshit (kringloopwinkel). Op zoek naar iets wat erop lijkt. Ik begin mijn wandelingetje te zeer te waarderen, zie meer van de wijk en heb nog andere richtingen in petto. Richting kerkplein ben ik nog niet geweest, en ook nog niet bij het ingezakte wegdeel. De Hoogweg moet ik nog een stukje doen, kortom, dit is te beperkend.

Ik vind bij de winkel een plastic zitelement, dat, in samenwerking met een rubberen kruik, wel geschikt lijken. Ik vind ook een golfstick die een nieuw leven zal krijgen als Sinterklaassurprise. Het zijn aardige mensen die onze kringshit runnen. Een behulpzame verkoopster die me met kruk, stick en kussen ziet rondhuppelen neemt alle lading van me over, zodat ik nog rustig kan kijken.

Als ik weer naar buiten stap ben ik een bezienswaardigheid: kruk voor, golfstick uit de rugzak. Nou ja, het was gisteren de 11de van de 11de. Ik laat me niet van mijn doelen weerhouden en koop heerlijkheden voor mijn gasten van het weekend in diverse winkels, stoïcijns alle blikken negerend. Ik eindig mijn kooplust in de buurtsuip, alwaar ik Wies Bouman tegen het lijf loop. In de buurt noemen we haar zo, omdat ze in uiterlijk en soms in doen en laten aan haar doet denken. Zij stelt haar vragen over het nut van mijn stok, 'Wat is er met jou? Je bent toch niet weer geopereerd?' En wenst me sterkte.

Buiten de buurtsuip heeft een man het aan de stok met politieagenten die hem op de bon slingeren omdat hij aan het laden en lossen is. De sfeer is meteen dreigend. Ik loop snel door verlangend naar een moment van liggen en het schrijven van dit stuk.

Hondencultuur

'Hola,'(zeg olà)!!!! Dat roep ik Anne iedere dag toe voordat ze de deur uitgaat, in een poging gesprekspartner te zijn voor haar, bij haar cursus Spaans. Dat gaat me niet zo goed af. Bij buenas noches, tardes en alle andere zaken moet ik te lang nadenken.

Mijn kruk en ik trokken er vandaag vroeg op uit. Er is regen voorspeld en die wil ik voor zijn. Nog een keer een zonnige dag, dus, nadat ik op mijn oefenbal heb gestaan, een echte, via andere wegen aangeschaft, geoefend, en weer gerust heb, gingen we op pad.

Het plan is om naar het gat in de weg te gaan om het nog net open en bloot te kunnen aanschouwen. Gewapend met mijn 'Espion mini', een zeer kleine digitale camera, ga ik op pad. Het is GFT-dag vandaag, zodat op bijna iedere foto die ik maak, naast de sfeerbeelden waar ik zo trots blij mee ben, een gifgroene schoonheid staat. Je kunt niet alles hebben.

Overall zijn ze weer bezig huizen te verfraaien. Wat er niet aan materialen wordt verwerkt is niet te filmen. Daar zal ik toch ook nog eens een fotowandeling aan wijden. Onder het toezien oog van menigeen, jat ik mijn kiekjes. Het weer is prachtig. Maar het zonlicht wil af en toe al verdwijnen achter een wolk, en dan is mijn mooie licht en de stralende bomendroom meteen verdwenen. Fluks ruk ik op naar de witte woonwijk.

Als ik daar een foto wil maken, stap ik acuut in een hondendrol. Ik begrijp niet veel meer van mensen met een hond: ze moeten die drollen oprapen en in een bak deponeren. Als het dan nog een oud mensje is, met zo'n Fifimodel met staartje, dat van die kleine harde keutels produceert, alà. Zelfs de drol wordt bij zo'n mevrouw nog communicerend opgeruimd. De functie van zo'n mislukt konijn begrijp ik wel. Maar als je, zoals ik gisteren zag, zo'n kalf van een hondenbeest neemt, met een navenant grote drollenproductie die niet meer keutelig is, maar wel in fasen op de stoep wordt geponeerd, en er

loopt een keurig nette mevrouw naast, met plastic handschoenen aan, die het goed wil doen, en alle zachte substantie ook netjes verwijderd, met opgetrokken neus, dan begrijp ik de lol niet meer.

En menig hondenbezitter blijktbaar ook niet, want in wiens drol ben ik gestapt!!! Het leidde me even af. Vandaar de vorige volzin. Op de 5- sprong had een van de caféhouders een stilleven van sierpompoeenen op een houten tafel gelegd. Dat staat nu ook op de foto.

Verder dan van afstand naar de ingestorte plek kijken lukte niet. Die heuvel is toch nog steeds omhoog. Leek me even niet verstandig. Ik draai via de witte huizen terug naar mijn dependance van de berg, onderaan, en maak de foto van mijn favoriete veld. Meester Piet en de conciërge lopen ook in hun pauze over mijn weggetje. Piet groet allerhartelijkst zonder verdere vragen. Heerlijk. Zou het aan het vak liggen? Juf Annemarie was ook al zo'n genoeg. Je kunt zoveel zelf invullen hè. Hij groet, dus ...

Een vuilniswagen haalt me op de terugweg in. Een van de 2 mannen die erachter lopen knikt uitgebreid in mijn richting. Voor de zekerheid kijk ik nog even achter me, maar nee, het was voor mij bedoeld. Ik knik vriendelijk terug. Vandaag geef ik Gerhard Nijhof een beetje gelijk. Al die snelle ontmoetingen zou ik toch erg missen als ik nog aan huis gekluisterd was.

Vlaai van Frans Bauer kwaliteit

We, het verlengde van mijn linkerbeen en ik, gaan vlaai halen bij de bakker die door het programma van Frans Bauer nog meer klandizie krijgt. Die heeft namelijk een dependance in onze buurt.

Het wordt een rustiger wandeling. De buurt is vergeven van de kinderstemmen, want de school gaat uit. Dat levert altijd van die ontroerende taferelen: een kind in een buggy wordt door zijn moeder verlost van een wel erg kleverig cakeje en spreidt zijn handen wijd uit: opgelost!!! Hij bekijkt ze nog eens extra en vind ze nog steeds heerlijk kleverig. Een klein meisje Anna huppelt terug naar haar roepende moeder met in haar handen stevig vast gehouden een plastic zakje met ondefinieerbaar groen. Volgens haar een zak vol planten. Ze is er vreselijk trots op. Een ware schat. Hoe lang zou ze dat zakje mogen houden? En wat is de levensduur van dat prachtige groen in die omgeving? Heerlijk om daar zwijmelend wandelend over na te denken.

Verderop tref ik een stilstaande buggy, met een oma gebukt erover, een beduusd meisje ernaast, en een onbedaarlijk huilend meisje erin. Oma tracht het meisje te troosten: ze vindt dat ze een muggenbult op haar been heeft. Probleem, het been is gehuld in een majo. Haar grotere zus legt uit dat dat niet kan want dat muggen nu slapen. Zou het misschien toch een egelachtige mug zijn met een slaapstoornis?

Ondertussen voer ik mijn plan uit om de wijk nu te fotograferen vanuit het perspectief van de bouwmaterialen. Het levert aardige troep op; ook te Z. Via de buurtsuup gaat de wandeling naar de vlaaien. Maar bij de kerrievoeder hoor ik een buurvrouw vragen: 'Hoe gaat het met de zieke?' 'Goed' antwoord ik, ik loop steeds steviger.' Vandaag is het blijkbaar niet zo erg antwoord te geven. Het is haar opgevallen dat ik niet zo vaak meer met walkman op wandel. En dus vertel ik haar dat ik mijn 'Espion mini' project eerst moet afronden. Had ik haar

moeten vertellen dat ze in mijn verhaaltje komt? En dat ik dus ook mijn oren open moet hebben staan? Dat is dan weer zo'n ethische kwestie.

Ik loop door naar de vlaaien en reutel nog even met Wouter die met fiets blijft staan voor Lise. Wat een eer!! Op de terugweg krijg ik koffie van Susan. Gelaafd loop ik mijn laatste stukje en roep nog even gedag tegen een fietsende buurman. Er zijn ook rustige wandeldagen. Die leveren jammer genoeg minder hilarische stukjes. Sorry.

Nostalgie

Zaterdag... Een dag vol belofte. Om 12 uur komt Sinterklaas in Zwolle. Daar hebben we ooit gewoond. Als studente keek ik al helemaal alleen, gezeten in een heerlijke fauteuil, breed voor de buis. In een grote keuken van de Weesperstraat studentenflat me verkneukelend over het commentaar van Aart Staartjes. Voor de meeste afdelingsbewoners was dit of beneden hun intellectuele stand, of gewoon te vroeg. Ik genoot van de kneuterigheid en wachtte vol spanning het probleem van het jaar af. Er kwam uiteindelijk op 4 december altijd nog een uitzending waarbij iets wat fout was gegaan nog net goed komt: het boek was zoek, de boot was kwijt, de wegwijspiet had mazelen, noem maar op.

Ik zorg dat ik nog even naar buiten kan voor dit gebeuren en gebruik het als rustpauze. Want vanmiddag komen een aantal vriendinnen met auto en mag ik een tochtje maken! 'We' wandelen naar de brievenbus op de Lage straat. Het is nog rustig, een paar burens stappen uit hun huis, maar zijn nu op knik niveau. Waarschijnlijk wacht hun ook een lange boodschappentocht en hebben ze weinig 'quality' tijd.

Er is weer een mooi zonnetje en de bommenrij langs de weg loopt, geelbruinrood, met me mee, tot aan de brievenbus. Van daaraf begint een intrigerend rijtje huizen. Ze zijn kleiner en iets meer naar achteren gebouwd, zodat er plaats is voor een voortuintje. En in die voortuintjes is alles verzameld wat Nederland waardeert: tuinkabouters, verkleinde kruiwagens, wielen, helblauw geschilderde projectielen, vlaggen, en op de deur eendenplaatjes met de tekst: 'Welkom'. Ik onderdruk de neiging om aan te bellen en te kijken of het klopt, met moeite. Klein Z. Één huis trok extra mijn aandacht. Daar stond op de deur groot geschreven: 'Welkom thuis mamma'. Zover heb ik het nog niet geschopt. Groen van jaloezie draai ik de Hogereweg op en zie een van die nieuw opgeschilderde huizen in roestbruinrood. Daar word ik toch wat treurig van. Waar blijft

het mooie wit. De huizen worden er kolossaal door, en die tint roodbruin is het net niét.

Gelukkig zie ik een jongetje van ongeveer 3 op de straat fietsen. Hij heeft een pet op en speelt zijn eigen spel. Terwijl zijn vader stug de limousine blijft wassen roept hij: ' ik ga dadelijk fietsen en dan valt mijn pet af.' Hij voegt de daad bij het woord en zijn pet valt af. Hij zegt: ' hè wat gebeurt er nou? Mijn pet valt af!' Big surprise!! Waarschijnlijk doet hij die show nog wel een paar keer. Ik maak mijn korte route af, op weg naar Sinterklaas!!

Zondag

Vandaag testen we de nieuwe tweedehands laptop met dit verhaal over de krukken te vertellen. Het is zondag te Z, en sinds vorige week speel ik af en toe een zeer korte periode mee bij de repetities van de Harmonie. Vandaar dat de wandeling van vandaag richting buurtcentrum leidt.

Na het heerlijke weer van de afgelopen week is het gaan regenen. De bladeren op de stoep zijn eindelijk nat en plakkerig. Mijn haren worden nat en het wandelen is een functioneel geheel geworden: zo snel mogelijk richting buurtcentrum. Gisteren ben ik verwend door 3 plezierige dames met een tochtje in de omgeving: via C alwaar we even hebben gewandeld, naar E1 waar ik onze chauffeuse compleet verkeerde fietsroutes in liet rijden, om zowel haar rijvaardigheid als het onderlinge teamwork te testen. Aangezien we daarna lekker gegeten hebben -ik met meerdere glazen wijn-, komt de regen niet eens zo slecht uit: het verfrist een wat duf after Zaterdag-tiepe. We spelen een kerstrepertoire, ter voorbereiding van dat concert, hetgeen altijd wel lekkere moppies zijn. Meneer pastoor houdt dan van ons en zet ons midden op het altaar om de mis wat op te leuken. Een aparte sensatie voor een harmonie waar nogal wat atheïsten in rondlopen, of jeugd die acuut in de ouderwetse kerksfeer komt: gijten op de achterbank, maar helaas zitten we dan te kijk, zodat er vermanend wordt gekeken.

Tessa, overgekomen uit Amsterdam, speelt met haar oude moeder mee. Zij is de hoop van de achterste linie, want speelt meteen alles mee. In de pauze stap ik op, na me te hebben losgetrokken van medespelers die vragen hoe het met me gaat. 'Goed', is immers het aan u reeds bekende standaard antwoord, en dat ik vooruitga. Dat is voor hen altijd geruststellend. Maar

van een paar mensen hoor ik zelf hoe het met hen gaat, en dat wil ik ook graag weten. Dat dan weer wel. Dilemma's.

Na de koffie stap ik dan ook iets frisser de trappen af (met kruk, dus even nadenken), en wandel, nog steeds in de regen terug. Kerkgangers zie ik lopen. Het zijn ouderen die op een normale Zondag de kerk bezoeken. Een tenger klein figuur achter een joekel van een paraplu verdwijnt richting Hoogweg. Zondagse kleren. Lang geleden dat ik die aan heb gehad. Het maakt zondag wel echt zondag. Ik kan met een gerust hart rustig mijn boekje lezen.

Wat is wijsheid?

Vanmorgen kreeg ik van een van mijn fans de onderstaande mail:

'En, durf je aan anderen te vragen hoe het met hen gaat, als je zelf zo allergisch bent voor zulke vragen??? Hoe weet je nou of een ander dat niet ook in z'n dagelijkse stukjes schrijft als vertwijfelde zuchten? Of, en dat is ongetwijfeld zo, bestaat er een verschil tussen vragen en vragen?? Maar hoe weet je nou welke vraag een vraag is en welke een vraag? Vaag?

Mijn antwoord was als volgt: 'Nee niet vaag. Het is 'de grote vraag' waar ik misschien wel achter probeer te komen met het schrijven van die stukjes. En als ik de verhalen van de ander hoor, merk ik soms dat ze echt willen vertellen. Dat is soms zo, omdat ik de mensen ken, en ook gemerkt heb, dat weinig mensen aan hen iets durven vragen.

Misschien is het verschil wel op straat vragen of in een andere setting en in hoeverre je een opdringerige buitenstaander bent of niet.

Laat ik zeggen dat het een vraag blijft, want ik vind het beschrijven van de tochtjes een genot op zich geworden: ik mag uitweiden over mijn dagelijkse toeren en vertel over de setting waarbinnen het gebeurt. Gerhard Nijhofs 'Ziekenwerk' (2001) heb ik gelezen, en dat heeft indruk gemaakt. Bijvoorbeeld als hij beschrijft op wat voor soort manieren mensen proberen te vragen, met wat voor redenen, en hoe dubbel hij daar zelf ook af en toe op reageert. Dat herken ik. Sommige mensen willen alleen 'goed' horen, om hun eigen verhaal kwijt te kunnen, of het is een verplicht onderhoud, omdat dat nou eenmaal hoort.

Toen een buurvrouw aan de overkant haar deur opentrok en vervolgens breeduit in de deuropening stond volgens goed Limburgs gebruik tegen me schreeuwde 'enne?', wist ik het ook even niet meer.

De 'snelle'- hoe het met je gaat- vragen in een groter gezelschap, zijn ook kort met een 'goed' te beantwoorden. Dat

doe ik misschien te nors. Ze zijn een soort weerbericht en de tegenpartij wil meestal niets meer.

Aan de'oh, dat heb ik ook',of, 'weet je dat de buurvrouw van die en die ook...', heb ik een oprechte hekel. Dat zijn de momenten dat me verhalen opgedrongen worden, terwijl mijn verhaal wordt afgepakt.

Natuurlijk wil ik 'mijn verhaal' wel kwijt aan iemand, maar dan omdat iemand écht wil weten hoe het gaat. Dat kan soms ook weer iets te vaak zijn, omdat, zodra zichtbaar is dat je iets hebt, Jan en alleman ernaar vraagt. Dat wordt me wel eens teveel.

Maar de personen die me vragen hoe het met me gaat waarbij zij aftasten wat de behoefte is, dat is fijn. En dat gebeurt meest niet op straat, maar bij je thuis of soms via een telefoongesprek. Het zijn de personen die belangrijk voor je zijn, maar ook personen die oprecht geïnteresseerd zijn, met wie je iets wilt delen, en van wie jij dus ook graag dingen wilt weten, die in hun wereld gebeuren en belangrijk zijn.

En wat is mijn verhaal? En wat vertel je nu wel of niet? Vaak ben ik toch meer geïnteresseerd in het verhaal van de ander. Van Peter weet ik dat hij mensen in de war brengt door nooit alleen - 'goed'- te antwoorden, omdat hij ervan uitgaat, dat iemand altijd een serieuze vraag stelt. Dan krijgen ze een gedegen antwoord. En als ze hem laten staan, hebben ze afgedaan. Wellicht volgt er nog eens een intermezzo.

Aan jullie, enthousiast geselecteerd, met deze afreageer verhalen gebombardeerd publiek, vraag ik dus van harte, vooral vaak, en veel te vertellen over hoe het met je gaat!!!! Ik wil een abonnement!!

Boomspiegeldag

Ik beloof jullie niet dat ik jullie op de hoogte te houd van alle spannende verhalen rondom Sinterklaas. Zelf kijken dus. Ik ging vorige week via een cursus ' Ben ik een Rat ' (ja dus), een referaat over Bourdieu, en een presentatie over de IJzeren Rijn, naar Sinterklaas en het boeiende leven van Nijmeegse krielkipjes. Kijk, ik bedoel, dit wordt voor jullie al net zo onbegrijpelijk als het voor mij wordt, wanneer jullie mij gaan vertellen in welke sferen jullie terecht komen, dus laat ik me beperken tot mijn wandelijk genieten te Z. Met de Sint in het land komt een hel aan dichtertijkheden tot stand!!Het weer is druilerig en dus kies ik een regenloze periode. Er moeten trekdruppen komen, dat betekent wandelen naar de buurtsuup.

Aangezien ik geen zin heb in voorbijgaande 'hoegaathets', zet ik mijn walkman op. Een beetje verkeerde muziek, net niet mijn genre, maar ja, je kunt niet alles hebben. Ik wandel de hoek om en jawel hoor, het moment is daar: de container is geplaatst. Een joekel van een gevaarte staat te glimmen voor een huis waarvan ik had voorspeld dat het niet lang meer zou duren. Ik zal vandaag op mijn wandeling nog twee iets kleinere vrienden tegenkomen; daar zijn slechts kleinere verbouwingen. Een mens moet bezig blijven.

Maar het is vandaag vooral Boomspiegeldag. Als je het parochieblaadje van Z leest, en dat wordt huis aan huis verspreid, dan krijg je van de milieunatuurvrienden van Z tips, over hoe je het best met de groenvoorziening van Z om kunt gaan. Zo hebben zij ons geleerd dat we de grond waarin de bomen zijn geplant, (de boomspiegel dacht ik), moet bijhouden, en voorzien van planten, die via hen vaak voor niets te verkrijgen zijn. Op een actiedag zijn een aantal zandplekken ontdaan van hondenpoep en voorzien van verantwoord groen. Dat specifieke groen heeft het niet zo lang uitgehouden, maar een aantal medebewoners hebben wat gemaakt van die kleine voortuintjes,

als ze voor hun huis een boom hadden staan: van restanten van stokrozen tot rododendrons kom ik tegen. Omdat het druilerig weer is en de lucht niet open, wordt de aandacht meer naar deze boomspiegels getrokken.

Ik hou daar wel van; een beetje gevarieerde zoi in plaats van dat kale zwarte zand met zo'n hondendrol. Die zijn alleen leuk als een andere actiegroep die wij ook in de buurt hebben er allemaal rood wit blauwe vlaggetjes inprikken. Ik besluit dan ook terug te lopen via de villa's omdat daar berken staan waar onze milieugroep fraaie uitleg bij heeft gezet. Zo kom ik te weten dat van de takken van berken bezemstelen worden gemaakt en men dacht dat er in de kroon soms heksenbezems groeiden. Maar... dan heeft de berk gewoon last van een zwam, en de mooi rood met witte stippenpaddestoel die eronder kan groeien is van hetzelfde laken een pak, maar dan betreedt de zwam de boomspiegel.

Terwijl ik dat allemaal lees kijk ik tegen een mistroostig zwarte boomspiegel met houtsnippergruis aan: de berk is omgezaagd samen met nog een paar broertjes en zusjes. Gelukkig zijn er nog wel wat berken blijven staan, zodat ik toch begrijp wat er aan mij getoond moet worden. Misschien moet ik het bordje een keer verschuiven? Of valt dat onder vandalisme?

Ik loop via de school terug naar huis in de fuik van wachtende ouders. Gelukkig zie ik mijn buurvrouw. Zij observeert mijn loop en is tevreden over mijn vorderingen. Samen met buurv en buurmeisje loop ik terug naar huis. Nu kan ik eindelijk napraten over Sinterklaas. Daarvoor zet ik mijn walkman af.

De ouderen aan de beurt

Twee uur en ik ben terug in de buurtsuup. Op de weg erheen, weer met walkman op, loop ik langs een vroegere overbuurvrouw. Ze woont nu verderop, richting stad. Ze groet me vriendelijk. Ik knik terug en denk glimlachend aan een voorval waarmee ik haar altijd weer associeer: ik had boodschappen gedaan op de fiets en kom met een volle bak, die achter op mijn fiets bevestigd is, thuis. Ik wil die fiets tegen de muur zetten om de voordeur open te doen, en hij klapt naar achter. Het beeld van de naar achter geklapte fiets met bak is zo mooi, dat ik in de lach schiet. Ik heb niet in de gaten dat er aan de overkant meegekeken wordt, totdat ik, lachend, de fiets weer omhoog trek, en in het gezicht van die, ondertussen ook lachend met elkaar confererende burens kijk. Ze volgen alles van op afstand met interesse. Ik knikte ze vriendelijk toe en werkte het een en ander overeind. Voor die burens houd ik om de een of andere reden een zwak; we hebben een band!!

In opdracht van Sinterklaas kopieer ik mooie accordeonmuziek van een vriendelijk buur op het kopieerapparaat in de buurtsuup. Ik heb kleingeld opgespaard en stel me in op een half uurtje kopiëren. Als ik begin is het meisje van de kassa bezig met een ander klusje: het is absoluut niet druk. Dat verandert binnen 10 minuten.

Tot mijn stomme verbazing wordt het gezellig in de winkel. De een na de andere hoogbejaarde oudere komt, meest met begeleiding, trekkarretje en rollator de winkel binnen. De boodschappenwagentjes en mobiliteitsrekken worden in slagorde bij de kassa gezet; zij vormen daar een prachtig stilleven. Het gekeuvel van de duo's vult de winkel. Er wordt overlegd over de aan te schaffen levensmiddelen. De caissière kan het alleen niet meer aan en krijgt hulp van een mannelijke collega; die blinken immers uit in het praatjes maken met

ouderen. Ze variëren van het weer tot alle mankementen die de mensen en hun burens hebben. Zou ik zo ook over de toonbank gaan?

Het staan is toch nog wel zwaar. Op de terugweg wandelt aan de overkant een postbode. Op die kloeke tred kan ik toch wel erg jaloers zijn. Ik wil nu graag naar mijn rustplek.

Voorrangsregels

Woensdag alweer, en tijd voor een bezoek aan de fysiotherapeute. Ik was gisterenavond zo moe, dat ik eigenlijk alleen nog als dweil functioneerde. Vandaar dat ik diverse activiteiten vandaag liggend doe in plaats van zittend. Ik moest diep nadenken hoe ik een bestand op mijn nieuwe tweedehands laptop op moest slaan, en vertrok feitelijk iets te laat. Gehaast krukkend liep ik weer door de B straat en zag dat de container al wel weer verplaatst was.

Terwijl het klokkenspel aankondigde dat ik perfect op tijd ben, ruk ik de deur van de praktijk open. Een Turk met als achternaam Ali maakt een afspraak voor zijn dochter. Het schouwspel intrigeert me: is dat echt zijn achternaam? En waar is de dochter zelf? De vorige klant van mijn peute blijkt een bekende van mij te zijn. Ze is een arts. Als ze haar afspraak heeft gemaakt en ik met de peute meeloop, ziet ze me en vraagt ze hoe het gaat. Goed dus is het bekende antwoord. Ze kijkt naar mijn loop en zegt: 'ja je loopt ook recht.' Logisch denk ik, want ik zit in het gips, maar dat weet jij niet. Ik sta er wat verlegen bij en de fles loodst me een kamertje in, zonder kruk.

Of ik nog ben geweest om te oefenen? Nog verlegener antwoord ik dat ik bij de kringloopwinkel een ding heb uitgezocht om op te oefenen, omdat ik ook deze ruimte vind behoren tot de gezondheidszorg, en dus een ruimte om te mijden. En dat meen ik ook. En mijn aankoop werkt wel een beetje, maar niet zo goed. Dat is een eufemisme: als ik op de half gevulde bal ga staan wiebelt ie, naar alle kanten. Anne die het ook probeert, kent hetzelfde probleem. Dus krijg ik het adres waar je de enige echte kunt bestellen. Heb ik hem lekker thuis.

We starten met oefeningen, en via bruggen en zwanen eindig ik op de bal. Die beelden klinken mooi, maar als je jezelf ze in de spiegel ziet maken, met een rood hoofd en kromme ledematen, moet je veel fantasie hebben om een zelfde beeldvorming te gebruiken. Omdat ik de oefeningen ken, oefen, feitelijk weet wanneer ik overbelast ben, en daar ook niet meer

voor gewaarschuwd hoeft te worden, wordt dit het laatste fysiobezoek, tenzij ik nog wat nodig heb, op een later tijdstip. Niet dus, denk ik lekker.

Buiten ga ik langs de kringshit en vind nog wat sinterklaaskedootjes. Een vrouw in rolstoel wordt door een gedecideerd type door de winkel gemanoeuvreerd. Ze gooit wat bakken om, maar dat was niet haar schuld!! Die hadden daar gewoon niet moeten staan. Als ik heb afgerekend vraagt Hannie, de verkoopster, of ik een tasje nodig heb. Ik zeg van niet want het kan in de rugzak. 'Neem je tijd', zegt ze vriendelijk als altijd.

Ondertussen was het rolstoelduo opgetrokken tot bij de kassa, en wil passeren. De ruimte is te klein, maar de duwster wil toch door. Mijn kruk staat naast me, mijn rugzak probeer ik zo snel mogelijk te vullen, maar ik red het even niet. Ik kan niet uitwijken. De duwster kijkt me boos aan.

'Ik zit ook in het gips..' zeg ik vertwijfeld. 'Nou, maar je bent toch ook komen lopen?' Dat zijn de momenten waarop ik me verongelukt voel, omdat mijn dappere pogingen om overeind te blijven afgekapt worden. Dat vind ik oneerlijk. Mijn rechtvaardigheidsgevoel is aangetast. Want ik vind dat ik zo mijn best doe. Zelfmedelijden...

Ik ben gelukkig zover dat ik met rugzak en kruk iets verderop kan staan en volbreng mijn actie daar. Op zulke momenten loopt mijn adrenaline wel op. Als ik daarna buiten loop, ben ik nog van mijn stuk. Dit soort situaties moet ik altijd herkauwen. Op de Hoogweg stapt een buurvrouw van de fiets en zegt: 'je bent er weer.' Ze kijkt me geïnteresseerd aan, en je ziet aan haar gezicht, dat ze zich afvraagt wat ze wel of niet kan vragen. Ik krijg de ruimte. Kan invullen. Kijk, dat is dan weer leuk. Dus die krijgt een serieus antwoord. Het zal ook wel lastig zijn om een krukkende dame op de juiste manier aan te spreken.

Vanavond Nederland-Schotland. Van mij mogen ze verliezen. Als we dan toch aan het sikken zijn...

Showtime

Showtime! Vandaag gaat mijn mobiele eenheid vroeg op stap: Anne heeft toetsweek en ik wil thuis zijn als ze de toets heeft gehad. Gewapend met kruk, fototoestel, walkman, te posten verjaardagspost en rugzak, vertrek ik voor mijn ronde. Luisterend naar Vivaldi draai ik de B straat op en zie daar een revaliderende medegenoot, iemand die een hersenbloeding heeft gehad, een superklein, jong tackerhondje uitlaten. Vast therapie. Ze denken aan hem. Hij knikt me met een begrijpende knipoog toe. De puppy heeft zo'n hoog schattigheidsgehalte, dat ik mijn oordopjes uit het oor trek, groet, er iets over zeg, en vervolgens weer doorloop.

Op de winkelweg zie ik een man met een bos bloemen zwaaien naar iemand, die voor hem heeft gefietst. Een vrouw staat er gesticulerend naast. Mooi beeld zonder hun geluid, maar met Vivaldi. Het draait allemaal om die bloemen die verloren zijn geweest geworden. Of het gelukt is om de eigenaar te bereiken, weet ik niet. Ik heb de achterblijvende persoon nog even vertwijfeld naar de bloemen zien kijken voordat ik doorwandelde; wat moet je er mee? Wel een mooi boeket moet ie hebben gedacht. Maar dat typ naast me!!!!

Bij bakkerij en tearoom koop ik iets lekkers voor Anne. Ik draai me om en zie een man met zijn benen over een stoel en tegen de muur het zusje van mijn kruk. Ik lach en hij knikt. Dat is genoeg voor 'ons revaliderenden' onder elkaar. Beslist zet ik de walkman weer aan, en ruk op richting heuvel. De buitenste linie van de witte huizen blijkt net te ver. Maar wat heeft die wijk mooie beeldplaten op de huizen; Toen de wijk werd gebouwd hebben vele huizen er een ingemetseld. Geëmailleerde, niet al te grote afbeeldingen van een kreeft of een moderne kunst variant kijken me aan. Veel sterrenbeelden. Het is leuk om er langs te lopen. Eens wat anders dan al die Maria beeldjes. Soms verschijnt er een moderner brouwsel. Die vind ik

minder. Ze zijn niet meer van emailen en hebben een totaal andere stijl. En nog minder vind ik het als mensen hun huis namen geven als 'mijn fort'. De laatste keer dat ik dat leuk vond was in een kinderboek toen de hoofdpersoon moest raden wat het betekende: "Webbenut ". Het stond voor "We hebben het."

P's: Ik heb gisteren wat verhaaltjes teruggelezen. Deze snelle werkwijze vraagt zijn tol in taal en stijlfouten. Die worden nog een keer gerepareerd. Gebeloofd

Shopper

Gisteren mocht ik mee naar K. Voor het eerst sinds tijden in de buurt van een echte V&D dump. Vandaar deze pit stop. Ik heb gekrukt door K, en twee warme broeken aangeschaft, waar ook mijn gipskorset in past. Dat doe ik zonder passen; teveel gedoe. Mijn andere passende broeken werden wel erg zomers. In goed gezelschap, hebben de drie dames van het gezelschap prima aankopen gedaan, terwijl de heer die mee ging voor de gezelligheid, langzamerhand bedolven werd onder steeds meer kledingsstukken, en het profiel kreeg van een cockerspaniël: die kunnen zo 'underdoggerig' kijken. Wij rukten fluks op langs alle rekken en waren tevreden met onze buit.

Vandaag wandel ik, met warme broek, naar een bijles klant (alleen voor leukerts!) en wordt door twee fietsende bekenden begroet. De een roept: 'je loopt weer!!' Die heeft er verstand van, is zelf erg ziek geweest. En ik antwoord met oprecht plezier: 'goed hè?' De ander vult in en zegt: 'Het gaat goed hè?' Tja, dat kan ze niet echt weten. Ik heb al twee dagen hoofdpijn, bijvoorbeeld, maar dat telt dan weer niet. En verder heb ik nieuws.

Na het weekend beginnen mijn tochten zonder kruk. Wie weet levert dat andere verhalen. Dan val ik immers minder op (althans daar ga ik van uit). Ik zal jullie op de hoogte houden.

St Caecilia

Zaterdagavond krukte ik om 9 uur richting feesttent van een dure watersportvereniging met gelegenheid tot feesten. En die zaal had de Harmonie afgehuurd voor hun Caecila avond. Het was een late tocht, de eerste van de dag. Ik had gespaard (gerust) voor dit festiviteit.

Voor de onwetenden onder ons: Caecilia is de beschermheilige van harmonieën en dus moet er dan een feest voor alleen harmonieleden gegeven worden. Om 10 uur 's avonds krijg je nog een warme hap (frites-zuurvles en tomatensoep), en er zijn activiteiten. Dit jaar was er een vossenjacht georganiseerd door de stad. Ieder groepje zou afsluiten met een Limerick.

In het donker lopen is een aparte sensatie: lichten floepen aan als je voorbijkomt, en je bent meer georiënteerd op geluid. In dit geval de geluiden van 'jachtige' harmonieleden. Het laatste paadje langs de rivier zou ik alleen niet graag lopen. Mijn moeder zou trots zijn als ze hoorde hoe ik haar waarschuwendende woorden in praktijk breng. Het is dat ik al die geluiden hoorde.

Nadat ik met veel plezier de toneeltjes voorbij had zien gaan, en enige bekenden een totaal onbekende rap- kant (het gehalte pubers dat zich voor ouders schaamt loopt op zo'n avond altijd op) hadden geshowd, liep ik in goed gezelschap terug naar huis. Achter ons was een drietal van rond de 20 jaar, op zoek naar een disco, terwijl zij druk filosofeerden over de herkomst van het woord 'knuffelen'. Wij sloegen af...

Poepkolder

Omdat ik na het weekeinde nogal moe was, heb ik maandag slechts een zeer klein, snel, krukloos rondje gemaakt. Dat was wel lekker. En omdat ik een wijs mens ben en moe, heb ik de kruk nog weer even uit de kast gehaald: het lijf vroeg er nog om.

Het Sinterklaasjournaal geeft veel nieuws over de pepernoten kolder, waarbij beelden getoond worden van pepernoot etende Pieten. Nu moet ik pepernoten kopen: een Pavlov-reactie is mij niet vreemd. Ik hoop op het koopje bij de drogist en kruk die richting op. Met walkman en overige standaarduitrusting. Het valt me op dat er meer poep in de wijk ligt: mijn hypothese is, dat het veldje waar hondenbezittend Z en omgeving via de Belgenweg naartoe gaat, moeilijker bereikbaar is. Dus laten baasjes hun honden in de wijk uit. Gevolg: meer poep.

Die bovenveldse cultuur heeft me altijd aangesproken. Veel baasjes zijn er met hondjes die dan samen kunnen dollen, terwijl zij de buurt doornemen, en koffie en thee drinken. Bij verjaardagen is er taart. Dit heb ik niet van vreemden: een hondenbezitster heeft me voorlichting gegeven.

Natuurlijk kom ik vandaag ook een aantal 'hoegaathetmetje- ikziedathetgoedgaat' personen tegen. Maar sinds ik deze rubriek ben gestart, heb ik daar in het geheel geen moeite meer mee; ze komen rücksichtslos in het journaal. Ze moeten nu alleen iets meer doen dan het gewone werk. Gelukkig deed de inspiratiebron van vandaag dat. Die kwam ik tegen nadat ik geslaagd was met mijn aankopen. Het is een 'aanhang-harmonie bekende' met hond, die zo dom was om directief te vragen, waardoor ik mijn walkman moest afzetten. Ze had wel gezien dat er wat met me aan de hand was, maar wist niet precies wat. 'Je kon niet alles bijhouden,' zei ze.

Ze kreeg de volledige berichtgeving en kwam vervolgens tot de uitspraak: 'je kunt het beter zien van de kant van wat je nog wel kunt, dan van de kant van wat je niet meer kunt.'

Therapiegeleuter. Waar, maar voor op straat? 'Always look at the bright side of Life', zong het door mijn hoofd. Ik knikte braaf, ik ben de slechtste niet, en zei volgens hetzelfde stramien: 'de fles is niet half leeg, maar half vol.'

Het leek me het type van het goede gesprek. Maar dan ook zalvend. Ze was het volkomen met me eens en ik uitgesproken.

Ik heb haar wel kunnen vragen naar de bereikbaarheid van het veldje en mijn hypothese bleek de juiste. Kijk, dat vond ik dan weer leuk.

Goed doen

'Een vriendelijk woord of gebaar, doet ieder goed, probeer het maar!' Deze opbeurende tekst hing in de bus waarmee ik terugkwam uit de stad, na mijn eerste zelfstandige tochtje buiten Z. Een foto van een vriendelijk glimlachende buschauffeur, niet de uitstraling van de buschauffeur achter het stuur, ondersteund de boodschap.

Kijk, als ze dat nou tegen mijn eega zeggen, die zich wel realiseert dat we 25 jaar bij elkaar zijn, maar besluit het voorbij te laten gaan, dat snap ik. Eerlijkheidshalve moet ik toegeven dat ook ik het helemaal vergeten was. Maar ik ben dol op cadeautjes, hij niet. Daarom krijg ik, zo wist hij te vertellen, vrijdag een bloemetje dan wel cadeaubon, want dan geeft hij een lezing voor ouderen. Dan wordt hij met 'zulks' bedankt, en dat krijg ik dan. Symbolisch, want het verdwijnt in de gezamenlijk pot. Ik geloof dat ik in therapie moet..Of hij? Wij?

Terwijl ik bij de bushalte wachtte op de bus terug, ik was moe en zat op een bankje, kwam er een mevrouw tegen me aan kletsen. In een dialect, waar ik maar de helft van verstond. Dat helpt, want dan hoef je alleen maar ja, nee, eheh, en ergens tussendoor duidelijk articulerend: 'wat zegt U?' te zeggen. Dan stukt het gesprek, want overschakelen op het Nederlands doet een rechtgeaarde O-enaar niet snel. Of ik ook op bus 4 wachtte, fijn, want dan was tie nog niet geweest. Dat ze de bushalte toch eens moesten afschermen want dat ze wel erg in de wind stond. Dat er een mevrouw vooraan was die door een taxi zou worden opgehaald met nog twee andere mensen, maar dat ze niet meeding, omdat ze achterin moest zitten. Dat ze dat nou niet begreep, dat die mevrouw vast wel met de bus mee kon, want ze had niet eens een stok en ik wel. ....' Eh heh '. Tot zover onze volgbare O- se conversatie.

Ik had heerlijk anoniem over de markt gewandeld en nog twee winkels aangedaan. Winkeliers zijn vaak op een plezierige manier behulpzaam. Beleefd en niet opdringerig. Ik snap wel

waarom middenstand klanten zo beleefd benaderen. 'Wilt u een plastic zakje?' klinkt mij momenteel als goud in de oren, want dan kun je gekochte waar, makkelijker aan je arm bungelend, vervoeren. Vriendelijke gebaren, je hebt ze in verschillende maten en soorten.

Ik besluit als de bus de wijk bereikt, een bushalte te nemen met zo min mogelijk kans op bekenden en stap op de C weg uit. Dan heb ik meteen nog een klein uitzichtje op de heuvel. Ter afronding.

Een 'hoegaathetmetje' vrije tocht'

Ik heb een geheel 'hoegaathetmetje', krukloze wandeling naar het hartje van onze wijk, de buurtsuip achter de rug. De vogeltjes zongen, de kinderen kwinkleerden in de school, de egel lag (dat denk ik dan) te pitten, en ik liep met plezierige tred te genieten van Z-se rust. Ik maakte probleemloos een kopietje, liep door de winkel zonder opmerkingen te horen, en rekende als gewoon mens af.

Verder ging de tocht. Jubelend liep ik door. Ik ging de uitdaging aan; Ook in een winkel waar ik vroeg hoeveel de wanten die in de etalage lagen kostten, werden geen vragen gesteld. Het nodigde uit om verder te lopen. We (pluralis majestatis) maakten een omweg. Koninklijk schreed ik langs de pinautomaat, nog steeds geen opdringerige buurtgenoten te bekennen, terug dwars door bekendengebied. Maar nee hoor, het bleef een perfecte krukloze wandeling. Alleen de bomen leken te spreken. Dat koninklijke laat me lijden aan hersenverweking. Gelukkig bleken er een paar buurtkinderen ingeklommen te zijn. Ik kijk vanaf nu uit naar mijn ouderwetse oefentochtjes waarbij ik rustig ongeneerd kan dagdromen..

Op de P-weg zag ik gisteren ineens een verontrustend bord staan, op een plek grond tussen de huizen, die tijdenlang voorzien was van een hek. Erachter ligt een diep doorlopend terrein met oude gebouwen. Ze gaan er 10 luxe stadswoningen bouwen vermeld het bord, neergezet door makelaar X. De tekeningen tonen onaantrekkelijke moderne gedrochten. Ik ben tegen. Conservatief. De moderne gebouwen die in deze wijk als luxe woningen zijn neergezet kunnen mijn hart niet winnen. Dat de architectuur niet voldoet aan 30er jaren stijl, alla. Maar het hoeven toch niet meteen van die karakterloze fantasieloze vierkante dozen te worden. Onze wijk houdt wel van een versierseltje. Terug naar de tegeltjes in de witte huizenrij.

De kastanjeboom

Aangezien er vandaag niet veel te melden is wil ik vooral een ode brengen aan de oude wilde kastanjeboom die halverwege onze straat staat. Die vind ik het mooist bij dit herfstige, mistige, waterige weer. Er is geen blad meer te bekennen, alleen maar een dikke stam en knoestige takken. Maar die takken komen hoog uit de lucht gevallen majestueus goedendag zeggen (oeps, weer een boom die spreekt!). In een luchtervormige kroon dalen ze naar omlaag.

Zo'n boom is genoeg voor een hele tuin, wat zeg ik voor een halve straat. Wat grut eronder mag, maar daar moet het bij blijven. Die boom is de blikvanger. Elke keer als ik terugkeer van mijn rondjes staat die boom daar mooi te zijn. Draai ik van de berg naar omlaag, dan zie je de bovenkant en daarna de rest verschijnen: we zijn dan bijna thuis. Kom je van beneden aangelopen: beeld op de boom. En ook vanuit de B straat verschijnt dit dominant aanwezige exemplaar. Ik geloof niet dat er in dit jaargetijde een boom te vinden is van dezelfde allure. En dat in mijn straat.

In de lente mag ik graag een ommetje maken voor een vol bloeiende Magnolia. Net onder de brug, aan de andere kant van de rivier, staat een rijtje huizen met magnolia's die hetzelfde effect hebben als deze boom nu: Je blijft ernaar kijken. Dat is vooral lastig voor de zich per fiets voortbewegende medemens: die moet daar ook opletten.

Vandaag maakte ik, straatkontaktenmoe, een rondje, met stok vanwege vermoeidheid, langs de rand van Z. Het is daar rustiger, en ik wandel aan de overkant van de lage straat, mijmerend door. De fietser die ik hier tegenkom, laat me gewoon doorwandelen. Als ik via de P weg de wijk inga, ruik ik gebrand hout, zoals dat vaker het geval is rond deze tijd van het jaar, als mensen hun haarden aanmaken. Lekker harsig. Dat zal wel niet kunnen, maar die associatie geeft het wel.

Terug bij mijn huisdeur zie ik een enorme hoeveelheid bagage staan en de complete buurfamilie: ze gaan Sinterklaas vieren in Amsterdam en hebben dus een paar uur file voor de boeg. Leuk, een aantal uren stressen in een auto tussen de uitlaatgassen. Nee, doe mij dan nog maar een wandelingetje. Of is het de kif?

Stadse promenade

Ik ben heerlijk op pad geweest. Toch nog een keer besloten om me per bus naar de stad te vervoeren. De cadeaubon van gisteren blijkt een slijterijbon te zijn, en aangezien onze buurtslijter daar niet aan doet, besluit ik hem in de stad te slijten. Tevergeefs overigens... Het is heerlijk weer buiten: fris, koud herfstweer met een zonnetje.

Bij de bushalte ga ik op het bankje zitten en kijk genietend naar het rijtje panden aan de overkant: Er is een Pippi-Longkous pand van twee huizen onder een kap, en 2 herenhuizen daarnaast, met een oorspronkelijke, eigen, roestbruin- rode kleur, waarop veel romantische tierelantijntjes zijn aangebracht. Ik kijk langdurig naar het Pippi pand; hoe komt het dat het die uitstraling heeft? Waarschijnlijk omdat een dakgootrand aan de ene kant wit is gemaakt, terwijl het overige houtwerk verder geel- met rood is, en dat van de burens wit met blauw: het geeft het geheel een bonte uitstraling. Vooral samen met de twee panden ernaast vormt het geheel een eilandje in de straat.

Een oudere vrouw, met gebaksdoos loopt langs en stapt in een van de twee panden. Het is een tanige vrouw, gekleed in een wijde, bruine jas, met donkere kousen en makkelijke schoenen. 'Hoe zou ik hier over 15 jaar rondlopen?' vraag ik me af...

Het is zaterdag 29 november en er zullen veel kooplustigen in de stad zijn. Een kennis die ik in de stad tegen het lijf loop, vraagt dan ook hoe ik zo dapper kom: ik zoek de drukte op! Heerlijk incognito rondkijken. Genietend stap ik door. Met kruk, want het uitstapje kan uit de hand lopen. Ik duik het winkelgebied in, stap de roltrap op bij VenD. Ik koop een kerstvogeltje en reken af bij de kassa. 'Spaart U Air-miles?' vraagt de caissière. Ik kijk haar wereldvreemd en in verwarring aan. God ja, dat is waar ook. Die dingen spaarden wij. Maar dat lijkt een eeuwigheid geleden. En ik ben er pas sinds september uit.

Hoe moet dat zijn voor mensen die er langer uit zijn? Dat pasje zit natuurlijk niet in mijn portemonnaie. 'Eh ja, eigenlijk wel, maar nu even niet,' zeg ik en loop terug naar niemandsland. Wandelen en kijken is leuker. Stel dat ik in zo'n drukke kassa-rij verzeild raak. Dat duurt te lang.

Het is inderdaad heerlijk druk en ik besluit via een expositieruimte van een bekende terug te gaan. Dan kan ik meteen even aan de tafel bijkomen. Ze heeft een prachtige expositie gravures van Hubertine Elias-Noordman en 'Colonnes' van Jean Francois Caudry. Nog nooit van gehoord, maar prachtig. Prima pauzeplaats dus. Ik loop de B straat uit langs een galerie met bronzen beeldjes waarop op het raam de naam 'ik', en een bordje 'open alleen wanneer ik er ben' en grijns in mezelf. Verder onder een poort door, richting stadspark. Bij de vijver staat spontane oer-Hollandse kunst: twee uit de vijver geviste verroeste fietsen die, omdat de zon erop schijnt nog beter uitkomen. Het wordt ineens een culturele route. Mijn dag kan niet meer stuk.

Toch denk ik nog steeds na over de Gerhard Nijhoff hypothese die ik aan het toetsen ben, dat je, als je ziek bent niet je collega's het meest mist, maar de alledaagse buitenwereld. Ik merk dat ik die buitenwereld wil uitbreiden, met datgene wat ik graag opzoek: De stad, fietstochtjes naar St G en de directe omgeving van O, vrienden in andere steden, Amsterdam, de Albert Cuyp. En dan geldt dat ik die buitenwereld mis. Wat ik daar tegen kom, wat er zich om je heen afspeelt als je op een station bent, op de markt, op een terrasje. Het vluchtige contact met kooplui, de multicultsfeer, zo anders als die van Z. Dat is 'het groene gras', wat ik dus mis. Maar als je patiënt wordt en het blijkt dat de wereld kleiner wordt, pas je je daaraan aan. Doe je dat niet, dan maak je je het jezelf erg moeilijk. De wereld wordt dan 'wat bereikbaar is', en al doende kom je daarachter.

Blijf je dan die grotere omgeving missen? Je zoekt eerst in een pijnlijk proces uit, wat er binnen bepaalde grenzen van je eigen huis en familie mogelijk is. Je went aan de nieuwe situatie

en voert daarbinnen nieuwe initiatieven uit. Aanvankelijk met vallen en opstaan. Maar na verloop van tijd steeds geroutineerder en vanzelfsprekender. Bij mij bijvoorbeeld dat activiteiten, als ze zittend niet konden, liggend werden gedaan. Dat er een bank voor mij was en de andere zitelementen verdeeld konden worden. Buitenshuis was moeilijker. Het liefst voer ik veranderingen eerst aangekondigd, en met zo min mogelijk rompslomp uit. Omdat ik een hekel heb om zo in het middelpunt van de belangstelling te staan: ik ga naar buiten, om zo gewoon mogelijk aan een activiteit mee te doen. Hulp-middelen worden uitgetest en verzonnen en grenzen verkend. Dat kan leiden tot een redelijk, goed, nieuw evenwicht waarbinnen het ook aangenaam vertoeven is.

Dat is waarom Ingrid Baart ooit bij een controlerend geneesheer die vroeg: 'hoe gaat het met u?' op haar lippen had om te antwoorden; 'prima'. En zich vervolgens realiseerde dat ze een antwoord zou geven, dat niet in de wereld van die arts paste. Vanuit zijn wereld ging het niet goed met haar, want ze was even beperkt als daarvoor, paste nog steeds niet als gezond mens binnen de samenleving. Als zij zou zeggen dat het goed met haar ging kon dat invloed hebben op de keuring. Dus moest ze een verhaal vertellen over hoe slecht het met haar ging. Ze schrijft dat ze een stuk beroerder naar buiten kwam, dan dat ze was toen ze ernaar binnen ging. Omdat ze dat andere deel van hoe het met haar ging verteld had. Een dubbele denkwereld.

De patiënten wereld zit soms ingewikkeld in elkaar: wat is nou winst en verlies via de patiëntenrol? Wanneer leg je je neer bij de situatie zoals hij is, en wanneer blijf je zoeken naar nieuwe horizonten die niet te ver zijn? Geen te groen gras... Vele hulpverleners hebben er eigen ideeën over. Het blijft toch ook een wisselwerking met samenlevingsmogelijkheden en onmogelijkheden, eisen en voorzieningen.

Na deze operatie hoop ik weer 'in the battle' te zijn. Kijk ik opnieuw naar wat mijn binnen- en buitenwereld maakt. Werk, een bredere wereld, iets meer onafhankelijk mens binnen onze samenleving, dat is wel waar ik naar uitkijk.

De Albert Cuyp past er in ieder geval zeker weer in!! Ik begon zo lichtig. Ik geloof dat het zondag wordt!!!

Nooit Op Zondag Werken

Dit is geen oproep, maar een ezelsbruggetje dat een buurtmoeder haar kinderen leerde om Noord Oost Zuid West te onthouden. Het ezelsbruggetje zal ik nooit meer vergeten. Ook zette ze de landen van Europa op rijm, omdat ze anders niet te onthouden zouden zijn. Nu heb ik hele boeiende ezelsbruggetjes bedacht, maar zover ben ik nooit gekomen. Ik zie haar kind op de toets iedere keer het rijmpje afraffelen om bij het juiste antwoord te komen; van de multicult Albert Cuyp dagdroom, naar Z- se wijsheden.

Maar goed, mijn tocht vandaag leidt via een brievenbus alwaar ik een knuffelpopje wil posten naar de berg. Dus de kruk gaat mee, want ik bestijg de heuvelweg. Walkman op..., als het aan mij ligt wordt het een ouderwets tochtje. Dat lukt! Het is 10 over 10 en geen hond wordt uitgelaten, kinderen zijn op school of liggen op bed, en de rest van Nederland doet wat ze moet doen, als de nieuwe week begint.

De heuvel ligt voor mij, als de 2 hardlopende jongelingen verdwenen zijn, helemaal alleen voor mij. Met tussen het nieuw oprukkende groen op de velden, strookjes moestuin. Gelukkig niet teveel kool: als je daarlangs loopt weet je dat het niet altijd aangenaam toeven is op het platteland. Ze heeft nogal een penetrante geur. Helemaal geen Zandvoortse sferen nu, maar een romantisch rommelig landschap, muziekje op mijn oren en overvliegende ganzen in de lucht. Apart hoe muziek je wandeling kleurt. Soms is klassiek een absolute must, maar mijn bandje gaat van klassiek, via gipsy naar chanson. Kalmte, warmte, heftigheid, temperament en een fraai bezongen boodschap komt via mijn oren naar binnen. Ik laat de sferen over me heenkomen en kijk om me heen. Het is alleen maar genieten. Een oer-Hollandse meditatietocht met invloeden uit de hele wereld, die de Z- se velden mee -geur en kleur geven.

Ik loop langs het huis met de mooie orchideeën en zie,vooraan op de heuvel, het veldje met de kleine voetbalnetten.

Daarvoor groeit in de zomer een prachtig veld met bloemen. Het blijft me intrigeren waarom dat veldje er niet bijgetrokken wordt. Woont daar iemand met zoveel macht, dat dat veldje gespaard blijft? Het detoneert wel en de grond is van de gemeente.

Ik ga via de postkantoordependance terug, want het pakje paste niet in de brievenbus. Ik knik weer nu ik in de dorpskern terug ben, maar laat mijn walkman lekker aan. Die gaat lekker niet af. Mijn week is perfect begonnen: dit pakt niemand me meer af...

Op Fietse (krukke)

Na een nacht met pijn, waarin ik uiteindelijk toch aan de pijnstilling ga, wordt het tijd voor weer een krukkentocht. Kort en rustig dus, want safety first. Er moeten aardappeltjes komen voor het avondeten en ik wil een foto maken van de 'egelplaats'. Kortom richting buurtsuup. Maar met op mijn hoofd een klarinetsolo van Stamitz en die geeft me goeie zin. Ik zet hem even af voor een buurman die evaluerend vindt, dat ik een fluctuerend ziekteverloop heb. Wat mij betreft loopt hij achter. Het kan me even niet schelen. Hij doet maar: ik zet snel mijn muziekje weer aan en kan het niet nalaten te fluiten. Het is 2 uur, Powell en flankerende helikopters bepalen de sfeer in de buitencirkel, maar hier te Z kruk ik neuriënd langs dubbel geparkeerde buggy's, wandelwagens en kinderfietsjes.

Soms heb je van die buien, dat gewoon niemand je van je goeie zin afkrijgt. Die solo zal ik wel nooit zo snel kunnen spelen als op de CD. Maar hij blijft mooi. Ik zet het volume nog wat hoger en voel me vreselijk sterk. 'Op fietse (krukke), wie doet mij wat'. Ik fotografeer mijn egelhoek en geniet van mijn tocht. Begin in de maat te lopen en zwengkinkjes in te voeren. Ik ben toch al een dorpsgek met de bijnaam 'Kollet', wier haar in de 'kolletcoupe' zit, hetgeen zeker geen compliment is, maar ik ben 'op krukke'.

Vandaag even niet. Weg met schuldgevoel en ballast. Loop langs de groentestal en knik vriendelijk naar de groenteman zonder iets te kopen. Moet kunnen. Koop de aardappelen in de suup en ga op de terugweg. Helaas moet ik het bandje omdraaien. Ineens komt Dolores binnen. Het is een overgang. Maar goed ook, want ik moet rusten. En in deze stemming loop ik in mijn wereld rond. Spijtig kijk ik naar de heuvel: ik kom er heus weer. Maar vandaag niet meer.

Sinterkerst

Gisteren had ik een trouwe leester op bezoek. Ik leidde haar rond in mijn Z..Ze was verbaasd dat de natuur zo dichtbij was. Je hoeft echt maar mijn straat uit te lopen. Het was leuk showen. Maar vandaag vul ik mijn tijd eerst met Sinterklaasgedoe en dichten. Ik zal dat even toelichten. Kijk, wij vieren geen Sinterklaas en ik wil graag op 6 december een kerstboom want die staat geweldig in ons huis. Sinterklaas heeft het niet meer; de kinderen hebben hun eigen sinterklaasclubjes en ik gun ze dat van harte. Het blijft bij ons een opgefokt gebeuren. We missen het gevoel voor de traditie. Hoewel we dol zijn op het sinterklaasjournaal. Wat er verzonnen wordt, en wie er dan ineens opdraaft.

Nee, dan kerst. Dan willen we allemaal in pyjama, niet teveel eten, video's kijken en boekjes lezen. En dán een boom. Doe mij maar zo'n boom in rood met wit en lichtjes. Ik kan er uren bij zitten en kneuteren, het huis in de prairie. Tja, ik houd van rommelig, romantisch, rustig en lang en gelukkig. En die bomen worden ieder jaar bij geplant omdat ik er een koop. Dus het mag.

Mijn wandeling van de dag wordt nu bepaald door deze sferen. Ik kom pas aan wandelen toe rond 5 uur, vanwege pakjesgeweld, als het schemert. De lucht heeft een rode glans alsof er sneeuw gaat vallen. De lantarenverlichting kleurt O wit en geel, en de winkels zijn al met kerststerren verlicht. Kijk, de winkeliers werken ook al naar Kerstmis toe. Toch wel vreemd, zo, Sinterkerst.

De wijk is nu het donker is, een stuk rustiger. Ik hoef amper iemand te groeten. Zelf herken ik maar weinig mensen in het donker. Ik zie ze gewoon niet. Ik stap dus lekker door, koop mijn boodschapjes en loop genietend terug. Heerlijk die sfeer. Op een tegel voor een deur staat met krijt, 'hoi mamma, je bent

lief.' Die moeder komt zo van haar werk terug naar huis, dat weet ik. Wat een leuke entree...

In de straat van de groentestral staan drie zakken vol zand. Een voorbode van geklus. Het is donderdag, dus dat wordt weekend werk. Zou Sinterklaas een handje helpen? Mijn dominante boom is nu slechts een donkere vlek op de achtergrond. Bij de school roept iemand: 'hallo, heb je weer last van je rug?' Ik kijk, stekeblind, een beetje aarzelend naar de overkant. Als ik in lantaarnlicht sta, zie ik wie het is: de juf in wiens klas ik handwerkmoeder ben geweest. 'Nee, ik ben geopereerd, ze hebben het vast gezet, en nu gaat het goed.' Gedecideerd geef ik het succesverhaal en straal er lachend bij. Tegenspraak wordt niet geduld. Korte uitleg, voor de snel weg aanpak.

'O, ja.' zegt ze breed vriendelijk lachend, en stapt in haar auto. Ze vindt het ook genoeg. Mooi, nu kan ik weer door. Gauw naar binnen, op tijd voor het Sinterklaasjournaal. Tja, je moet wel je prioriteiten stellen.

Sinterklaasdag en vrijdag marktdag

Ik besluit vroeg naar de markt te gaan, met de bus, en daarom laat ik alles liggen: mijn oefeningen doe ik na de trip, de ochtendkoffie ook. Dus sta ik om half 10 bij de bushalte en zie dat de krentenboom voor het Pippi Langkous huis in bloei staat. Wat prachtig toch, dat tere roze bloempje op die knoestige boom zonder bladeren. De bus is er snel en is dit keer voorzien van de leus: 'een goede morgen begint met goedemorgen!' Welk licht zou zich op die teksten hebben geworpen? Bij de eerste dacht ik nog dat het een persoonlijk initiatief van de buschauffeur was. Nu krijgt het een dimensie extra.

Mijn wandel terrein is de markt, en ik loop heerlijk incognito tussen de mensen. Het is wel lastig om steeds – met kruk - te betalen. Jas uit kruk terughalen, kruk vastpakken, rits openen, portemonnee uit binnenzak pakken, geld zoeken, betalen, portemonnee terug zetten, rits dichtmaken, kruk niet laten vallen, en bij dit alles niet overvallen worden door zakkenrollers. Vervolgens kruk terug zetten, jas het krukhandvat weer in, boodschappenzakje in andere hand vasthouden, draaien en je losmaken uit de kopersmeute.

Ik moet ook iedere keer weer wennen aan die boezems van vrouwen die tegen me aan duwen. Ze zijn altijd met z'n tweeën, staan achter je, en komen tot aan mijn middenrug: de Pose, boodschappende vrouw, die tegen je aan gaat staan, is meest wat kleiner. Ontroerend, twee dames met steun aan elkaar. Onze allochtone vrouwen doen dat anders. Zij zijn meest met drieën en een kind in buggy en bezetten een stalletje. In iedere gang staat een persoon, en de marktkoopman wordt belaagd. Of ze staan ineens tegelijk in een bak te graaien waar jij ook net bezig was. Dan zijn zij een beetje de baas. En dat komt waarschijnlijk niet zo vaak voor. Er wordt meer gekeurd, en ook afgekeurd.

Daarom is markten heerlijk. Vrijblijvend langs allerlei stalletjes lopen en heel verschillende mensen zien.

Bij de olijfmans staat een oudere man, die duidelijk door zijn vrouw is gestuurd. De marktkoopman houdt een lang verhaal met een andere vrouw, daarna ben ik en dan hij pas. Ik zie zijn ongeduld groeien. Een paar keer kijkt hij, volgens mij over zijn leesbril heen, naar aantekeningen op een papier. Die kent hij zeker al. Als ik ben geweest hoor ik hem goed articulerend vragen: 'mag ik van u grote groene olijven?' De bewust kopende medeburger... Je hebt ze in smaken en soorten. Net als de verkopers. En die sfeer vind ik dus heerlijk. Zo divers en zo dicht bij elkaar.

Ik loop ontspannen terug naar de bushalte en besluit uit te stappen op de rustige halte aan de C-weg. Zie dat de herfstvruchten op de tafel voor het café aan het rotten zijn, en kom hondenpoep tegen waar iemand een hartje omheen heeft getekend met een vraagteken erin. Er zijn medestanders in de wijk...

Buurtsuupinformatie

Het is van dat heerlijke vriesweer. Een nieuwe oranjelag is geboren. Zouden Wimlex en Maxima nu ook veel gevoeliger zijn voor indrukken? Dat had ik wel!! Dan werkt dit weer mee. De zon straalt aan een blauwe hemel en het is heerlijk koel. Alle bladverliezende bomen zijn nu zo goed als kaal. Maar het is bessen tijd; heel veel struiken hebben ze, in verrassende varianten: helemaal paars, net verstopt achter een gekarteld groen blad, of kaal aan de boom. En ik wandel een grote krukloze ronde, via de brievenbus, de pinautomaat en de drogist naar de buurtsuup. Ik neem prima stappen. Zet keurig eerst mijn hakken neer en voel me sterk. Voorin moeten nog wat spieren wennen, maar dat is andere pijn: het gaat goed! Ik word weer bekeken als normaal mens. Het is fijn lopen zo...

Ik doe diverse zorgboodschappen voor mijn zieke dochter en beland bij de kassa. Daarachter zit het grootste nieuwscentrum van de winkel. Iedereen weet dat. Terwijl hij achter de kassa zit, gaat die informatiestroom gewoon door. Zo ook nu. Er staan 2 mensen voor mij en een mevrouw bij de kassa. Met die laatste vrouw is hij in gesprek. 'Hoe het toch gaat en dat het logisch is dat ze verhuist, want zo ben je toch maar met z'n tweeën, en als je dan allebei gaat tobben, en dat er hier in de buurt niet geholpen wordt, maar bij hem in de buurt wel. Als hij daar z'n gezicht even niet laat zien staan ze al op de trap...'. De vrouw vindt ook, dat dit een goed gesprek is en voegt toe dat sommige mensen toch ook alles tegelijk krijgen en ..nee die en die heeft geen infarct gehad. Ons nieuwscentrum brengt een verraste 'oh' uit. Hij had het blijkbaar anders ingeschat.

De mensen bij de kassa blijven ondertussen alle handelingen verrichten die nodig zijn om buiten te komen: boodschappen doorladen, afrekenen, en inpakken. Het is een kwestie van op de kassa kijken en onze man werkt gewoon mee. Zo worden wij op straat gezet en blijft hij een informatiebron

voor de hele buurt.... Buiten herkauw ik de nieuw verkregen inzichten. Dus dit is een buurt waar ze niet in de gaten hebben dat er wat met je is!!! Dan is O wel erg benauwd!!

Ik geloof dat ik me terugtrek, een beetje overdondert, met een boekje in een hoekje onder de kerstboom die een vriendin en ik in G hebben gehaald. Toch trots op mijn kloeke stap. Dan zorg ik maar voor mijn zieke dochter.

Krukloze perspectieven

Vanaf vandaag ben ik een krukloze dame geworden. Reden om deze verhalencyclus af te sluiten. Ik ga ze voorzien van wat pentekeningen en zal ze wat bijschaven. Met veel genoeg heb ik ze de wereld in gestuurd. Maar om me op te stellen als een krukloze DAME...nee, daar zijn er al genoeg van in onze wijk. Ik zal mijn eigenwaarde ergens anders vandaan moeten halen: als dame red ik het niet.

Misschien voeg ik nog twee of drie verhalen toe over het krukloos lopen, want oefenen blijf ik natuurlijk, maar ik kijk uit naar het moment dat ik weer op mijn fiets kan stappen; meer bewegingsvrijheid dwars door het mooie O-se land. En dat is het een groot voordeel krukloos te zijn. Dat perspectief begint te lonken!!!

Ik heb erg veel mazzel gehad gedurende deze 'revalidatieperiode' met het weer; er waren maar een paar dagen dat ik tussen de regen door moest lopen en de herfsttinten kwamen onder een stralend blauwe hemel vaak overweldigend binnen. Als ik naar bepaalde foto's kijk die ik heb gemaakt, zijn het kleurstaaltjes met een lage heldere lichtinval over het landschap. Daar gingen van Gogh en ik voor naar Frankrijk. Ik had de foto's kunnen opsturen naar de weerman.

Wat ik heb geleerd is dat ik buiten, en soms ook binnen, geen zin heb om een ziektegeschiedenis te vertellen. Ik krijg het niet voor elkaar om echt aardig te reageren. Ik schrijf ze wel op met de verwondering die erbij hoort, over de werking van de gezondheidszorg. Bovendien is het zoveel. Als ik aan een gezond mens vraag hoe het gaat, dan denkt die na over iets wat op dat moment zijn wereld kleurt: werk, hobby's, kinderen, vrienden, gebeurtenissen. En dat wil ik eigenlijk ook. Maar mijn wereld wordt vaak teruggebracht naar dat verhaal wat óók bij mij hoort, namelijk het verhaal van chronisch zieke. Toch kan ik putten uit talloze gebeurtenissen om me heen die over mijn kennissen,

vrienden, familie, omgeving, dagelijkse gebeurtenissen enzovoort gaan. Het is gewoon de invulling van het cliché 'Ik ben meer dan mijn ziekte alleen.' Laat niemand dat tegen me zeggen ook al is het nog zo waar.

Ik kan jullie melden dat ik naast deze verhalen met plezier gefotografeerd, gemusiceerd, gelezen, geschreven, geschilderd, gemoederd, geechtgenoot (dat is een spannende!), gevriendind en wat dies meer zij heb gedaan... Ik ben een rijk mens. Veel personen, vooral als je met een kruk of een zichtbare handicap wandelt, willen het specifieke ziekenverhaal waar ik nou juist steeds vandaan probeer te gaan. Al jaren. Dat zal mijn reactie ook kleur geven. Onze wereld is echt erg gemedicaliseerd. Ik geef het toe, een van mijn favoriete televisieseries is ER. Maar de Gilmore Grills zijn leuker.

Iedereen is met gezondheid bezig en ook ik verheug me op echte fietsinspanningen waarbij ik me in het zweet werk. Dat dat iets is, waar ik naar uitkijk, zegt ook al iets. Ik wil ook niet als sterke vrouw weggezet worden. Ik ben het niet, en heb ook geen idee hoe zo iemand eruit ziet. Als iemand mij in het ziekenhuis in tranen had zien liggen als een volkomen onmondige patiënt, dan zouden ze andere 'oneliners' hebben gehad. Het is meer nadenken hoe je kunt doorgaan en daar dan achteraan gaan, totdat er een andere wending komt. Zo, dat was wel weer genoeg afsluiting.

Ik verheug me al op de pentekeningen die ik hierbij kan maken. Een soort spotprent over mezelf als ik weer eens iets te onaardig of scherp of onbegrijpelijk heb gereageerd. Ik ga me dus concentreren op de afwerking van het geheel en dank mijn publiek voor hun leesgeduld.

Krukloos

Loop ik krukloos door de wijk, heb net mijn laatste krukstukje geschreven, heerlijke violen op mijn oren, een mensloze route zoekend tot aan de winkels (ommetje via de Hogeweg, café, kerk, groentekraam), word ik toch gestoord. En dat terwijl ik met spijt keek naar de jeu de Boules baan, die geëerde medebewijkers hebben kunnen aanleggen, binnen de tuinmuren van de kerk. Er is concurrentie bij het buurtcentrum, en ik heb nooit begrepen hoe je nu van de ene, dan wel van de andere 'pétanque' club, lid werd.

Wel is het zo dat ze de broodnodige speelruimte voor kinderen opslokken: die mogen al jaren nergens meer voetballen, of een balletje slaan. Bij elk vrij pleintje komt een bord met verboden toegang volgens artikel 41, terwijl auto's de straten onveilig maken. Daar had ik toch iets over moeten schrijven. Wiens wijk is dit nu eigenlijk? En waar moeten kinderen dan spelen?

Maar aan de overkant bij de kraam staat een vrouw met wie ik ooit bij een, voor mij te alternatief geworden, centrum heb geschilderd. Zij spreekt me aan en vraagt hoe het gaat, want ze had me met krukken gezien. Shit!! Heb ik net dat hele stukje geschreven dat ik dat niet wil, kan ik toch niet anders dan antwoorden. Ik blijf een welopgevoed meisje. Ik deed eerst nog verwoedde pogingen om mijn walkman niet af te zetten, maar ze was te directief. Liep gewoon op me af met zo'n 'ikwiljeniet-storenhoormaarikwilhetwelweten' look. Ik vertel dus braaf dat ik geopereerd ben en dat het goed gaat. 'Nou gaat het echt goed, we're gone make business now.' Ik ging er Engels van spreken, en knikte overtuigend. Ze keek me bevreemd aan. 'O, nou...!' was de reactie. Alsof je het niet mag zeggen. Niet alternatief genoeg? Te gezond? Niet genoeg gezeur?

Ik liep stralend door, het was zulk helder weer en tijd om een abrikozenvlaasje en glamourbladen te scoren voor mijn zieke

dochter. De buurtsuup, die lieten we even voor wat hij was, zoveel moeders en kinderen rond 12 uur, en daarom stapte ik – naïef - bij de sigarenboer naar binnen. Die mensen zijn ook een soort wandelende encyclopedie van de buurt. Dat weet ik van notoire rokers. Daar halen zij het meeste van hun informatie over de wijk vandaan. Mij komt de mevrouw altijd helpen blaadjes uitzoeken. Een reden om ze daar niet te kopen. Stom. Je eigen voorkeuren staan voor je het weet in het parochieblaadje, naast de advertentie van de medisch specialist op zoek naar woonruimte. Wat God daar allemaal mee te maken heeft vraag ik me weleens af... Voor katholieken is het blijkbaar vanzelfsprekend...

Ik laat me niet verleiden tot de aankoop van een play-girl en kies heel snel gewoon wat ze me aanbied. Zo mis ik een kans op een vergelijkend marktonderzoek onder jeugdbladen... Dat bewaar ik dan wel voor de buurtsuup, onder het toezien van het orakel aldaar. Zo meteen maak ik nog een wandeling over de heuvel... In alle rust graag...

Epiloog

Een aantal reacties wil ik jullie niet onthouden. Ze komen uit mijn publiek, of zijn ervaringen van direct na de krukkentijd.

'Nou Lise, dank je voor al je meeloopverhalen van de afgelopen tijd. Ik heb er van genoten! Ben ook blij dat ik 1 krukwandeling mee kon lopen, als illustrerend filmpje bij je verhalen. Je allergie voor vragen blijft me intrigeren. Iets dergelijks, maar heeeeeeel anders, maakte ik mee toen ik met pup Saartje door N liep. Ik kon ze op het laatst wel schieten, de mensen die me ineens zomaar gingen aanspreken, en dan met van die originele vragen "is het een jonkie?" Of, de ergste, "O, een bordercollie, die moet je wel laten werken hè?" O o, de betweters, soms wou ik om die reden haast de straat niet op met het schatje. Wat dat betreft kan ik me er een heleboel bij voorstellen, bij je allergie.

Overigens denk ik dat je niet moet onderschatten wat een hekel ook "gezonde" mensen aan zgn. belangstellende vragen kunnen hebben. Doe eens een enquête? Misschien had je onder je trouwe lezers een prijsvraag moeten uitschrijven, wie de meest originele - en vooral de meest afdoende reactie op ongewenste vragen kon bedenken. (Zoals ik ook denk dat je de sigarenboerin toch echt eens een plezier moet doen en een Playboy moet kopen. En dan zien of ze de keer daarna nog durft meehelpen.) Maar, heel blij voor je dat je voortaan alleen kan gaan wandelen, de kruk kan thuislaten, en, straks weer op de fiets! Heb je toch maar weer dapper gedaan allemaal! Dag, liefs van J '

Peter zou de krukken wegbrengen maar vond de thuiszorg om half 6 gesloten. Dus ging hij met krukken naar de boekhandel. 'Hey Peter, ik wist niet dat jij op krukken liep' had de eigenaar uitgeroepen. Peter had hem de uitgebreide versie gegeven, dus hij had uitgelegd dat hij ze terug zou brengen naar

de thuiszorg, maar dat die tent dicht was, en dat ze van Lise waren geweest. Zo werd ook mijn gezin besmet met het krukkenvirus.

Ik loop rustig naar de drogist voor thinner in verband met een etstekening die schoongemaakt moet worden, als de buurvrouw die ik een kaartje heb gestuurd me tegemoet fietst. Ze stapt af, en vertelt me dat ze dat kaartje heeft gewaardeerd. Ik leg uit waarom ik het zo heb gedaan, en zij beaamt dat veel mensen hen hebben aangesproken, maar dat ze het goed bedoelen. En dat juist de mensen die zich wat op de achtergrond houden, vaak gewenst zijn. Nu kan ze haar verhaal doen, en ik ben blij dat het zo gaat. Op haar moment. Ze ziet er moe uit en vertelt dat haar man nu weer thuis is na 2 operaties. Die heeft dus ook nog een weg te gaan. Maar het zag er goed uit.

Ik wens haar een fijne Kerst en wordt uit een auto die stopt toegezwaid door Mariet. In de buurtsuup zie ik Paul en Jannie en wordt toegesproken, maar alleen met 'small talk' praatjes, zoals het hoort!!

Los (na een half jaar)

Zo, ik kom vers van de markt en dacht : 'we gooien er nog maar eens een tegen aan!' Zo lang geleden... Het was dan ook een piekervaring, deze marktssessie. Via een bloemenzee met bloeiende, bloesemende, staakjes die boom heten te zijn, en een kleine sterbegonia, gaat de tocht naar het kaasstalletje.

Daar kopen we (op de markt zijn we pluralis majestatis, vooral op een topdag), Franse bijzondere kaas (vraag me niet precies welke), en brandnetelgeitenkaas, met maar een snufje brandnetel en daarom goedkoper, zodat onze videoavond vanavond opgeleukt wordt met onder andere deze lekkernijen. Ik geef toe, naast de traditionele zak chips.

Door gaan we via mandarijnen, naar een shirtje(7 euro, duurste van de dag, maar heerlijk om in te fietsen van de zomer, geen inkiijk en toch bloot), drie keer 5 paar sokken voor de totaalprijs van 3 euro (wanneer komt het gat?), en papier om op te etsen (8 voor 5 euro).

Dan ben ik, pardon zijn we, beland bij de man van de velours stal. Omdat wij warmere gordijnen willen blijf ik kijken. Goed spul en 5 euro de meter. Vanuit de diepte begint een man te vertellen dat hij al oud is, 78, en de tweede wereldoorlog heeft meegemaakt, en dus maar is gaan zitten, en dat zijn vrouw op goede vrijdag 80 wordt, en dat dat geweldig is, en dat die Amerikanen niet van zulke lieverds waren, want dat hij heeft gezien dat ze mensen die vluchtten bombardeerden, en dat die weggingen met paard en wagen en verder niets, en dat hij twee kleinkinderen heeft, met Italiaanse namen, want zijn dochter is meet een Italiaan getrouwd, en pater Damiaan altijd goed doet en hij aan hem en derde werelddoelen geld geeft, en dat daarom zijn waar zo goedkoop is, want als hij bij de fabriek komt dan kennen ze hem al, hij heeft wel 4 verschillende bazen meegemaakt, en iedereen moet een kaartje dragen, maar hij kan zo door lopen...

Ik ,(het koninklijke is er nu wel vanaf) loop langs de andere kant om naar de coupons te kijken, en hij gaat gewoon door met hetzelfde verhaal tegen 3 studentes, die een lapje kopen. Ze hebben de tijd zegt er een, want een daagje vrij. Dat heb je hier wel nodig. Met een koopje in mijn hand loop ik weer naar de voorkant, krijg het relaas van zijn tuberculose, 8 operaties, waarvan er 3 zware met een pacemaker, maar het is blijkbaar zijn tijd nog niet, en van zijn vrouw ook niet, maar hij heeft genoeg meegemaakt, en bestel voorzichtig 3 metertjes stof.

Hij begint te meten en knippen en vertelt, ondertussen vertrouwelijker naar voren gebogen, dat de dokter na de tuberculose(een grote bal), had gezegd dat er geen nageslacht zou komen, maar dat zijn Mia al zwanger was toen hij een maand uit het sanatorium kwam, en dat dat niet mocht want ze waren niet getrouwd. Maar hij had nu genoeg meegemaakt, dus hij vond het wel goed zo. Hij geeft me een zakje en haalt er 2 girootjes uit voor het goede doel, die moet hij nog invullen(hint?), ik betaal en kan weg, maar wens hem nog toe dat zijn vrouw mag sterven in haar slaap, want zijn vrouw is daar bang voor...

Is dit ook wat Gerhard Nijland bedoelt met alledaagse contacten die je mist als je ziek bent...

Nog enigszins verbijsterd wandel ik langs een kraam en zie een stofje om een stoel mee te bekleden. Ik koop een metertje en de marktkoopman wordt belaagd door een vrouw die vraagt: 'zei je nou dat je me knap vond?' Hij legt zijn arm om haar schouder en knikt. 'Weet je hoe oud ik ben?' 'Wat doet dat er toe...!' En met een grijns 'kunnen we lekker sexen!!' De vrouw loopt schokschouderend naar een kraampje terug en zegt lachend ;'dat heb ik al veel te veel gedaan in mijn leven...!' De marktkoopman grijnst haar toe en roept: 'dag buurvrouw', in zichzelf grinnikend.

Ik loop ook met een glimlach weg...Koop nog even gordijnspul en broodjes en zigzag verder de markt over. Dan beland ik bij een kraampje met prachtige kant en klare gordijnen voor 1 euro per strekkende meter. Ik kan mijn ogen

niet geloven en vraag aan de kraamhouder of dat klopt. Wel dus... Zijn vrouw en hij hadden het ervoer gehad. Deze gordijnen waren showmodellen en zo had iemand er nog wat aan en anders moesten zij ze toch maar weg doen. Hij had een dure zaak elders in het land (Brabants accent), en toen ik steeds enthousiaster mijn slag sloeg, vertelde dat ik veel in mijn huis zelf deed en helemaal blij werd, kwam hij los.

'Dan zie ik ze binnenkomen en heb ik stoffen van 60 euro per meter en dan kijken ze er even naar en bestellen zo even een aantal meters. Dat snap ik toch werkelijk niet..' Ik vertel dat mijn huis natuurlijk niet door een vakman onderhouden is en dat dat te zien is (is een eufemisme). Maar bij deze man kan dat, want hij vindt ook, dat dat niet erg is. Over een gordijn twijfel ik. Er zijn 2 varianten en ik denk dat Peter de ene variant mooier zal vinden dan de ander. Dus ik vermeld dat ik niet weet of ik geen ruzie met mijn man krijg, als ik het gordijn kies. 'Wil je nog lang met hem samenwonen?' vraagt een vrouw geïnteresseerd. Op dat moment besluit ik dat ik mag kiezen.. Tenslotte is het ook mijn vondst! Als ik voor 22,50euro diverse mooie kant en klare gordijnen heb bemachtigd en betaald, zeg ik : 'U mag bij mij op de koffie komen.'

Ik loop met mijn vracht direct naar mijn fiets -met bak —, en begin onder het toezien van een Frans sprekende een broodje etende La Mamma zorgvuldig met laden... Zij levert een verslag aan haar gezellen tot op het moment dat ik vertrek.. Maar ik ga naar huis en mijn dag kan niet meer kapot!!!